

ליקוטים וסיפורים נפלאים - וארא

**"הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני
פרעה ואני ערל שפתים" (ו, יב)**

יש לדקדק, אם כבר אמר את הקל וחומר שבני ישראל לא
ישמעו ובוודאי שפרעה לא ישמע, מה ענין בהוספה של
"ואני ערל שפתים".

יש לבאר העניין כך, שהטעם שסרב משה ללכת אל פרעה,
כי חשש שאם ישמע אליו פרעה, יצא חלילה קטרוג על
ישראל זרע קודש בני אברהם יצחק ויעקב שלא שמעו
אליו.

זאת היתה טענת משה, "הן בני ישראל לא שמעו אלי", אם
כן "ואיך" - כלומר איזה פנים יהיה אם "ישמעני פרעה", כי
על ידי זה "ואני ערל

שפתיים" לא יהיה לי
פתחון פה לפניך
לטעון לזכות ישראל.

(הרה"ק מרוז'ין)

**"אלה ראשי...
בני ראובן... ובני
שמעון... ואלה
שמות בני לוי
(ו, טו-טז)**

כתב השל"ה הקדוש:
"קשה, למה אמר
חיבת 'שמות' אצל לוי
יותר ממה שאמר
בראובן ושמעון.

הענין הוא כי שבט לוי
לא היו בגלות, ולוי
ידע דבר זה ורצה

להשתתף בצרת הצבור, מה עשה, קרא שמות לבניו על
שם הגלות, דהיינו שם 'גרשון' על שם כי 'גרים' הם בארץ
לא להם, ושם 'קהת' על שם שיניהם 'קהות', ושם 'מררי'
על שם 'וימררו' את חייהם, זהו שאמר ואלה שמות בני
לוי.

מכאן ילמוד האדם להשתתף בצער הציבור אע"פ שאין
הצרה מגעת לו". (של"ה הק' דרך חיים תוכחת מוסר)

"הוא אהרון ומשה" (ו, כו)

מפרש רש"י: "יש מקומות
שמקדים אהרון למשה, ויש
מקומות שמקדים משה
לאהרון".

איך ייתכן ששני אנשים יהיו
שוים במדריגתם?

**"וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל...
ואזכור את בריתי" (ו, ה)**

נאמר ברית במלח ונאמר ברית ביסורים. (ברכות ה ע"א)
במה דומים היסורים למלח? כשם שהמלח ממתק את
הבשר, כך היסורים ממתקים את הגוף. וכשם שהמלח
הוא טוב רק כאשר הוא במדה מסוימת, אך כאשר המלח
רב מדי, הוא מקלקל את האוכל, כך היסורים מטיבים
לאדם כאשר הם במידה, אך אם הם רבים ח"ו, גורמים
היסורים להעביר את האדם על דעתו ועל דעת קונו.

כך אמר ה': "שמעתי את נאקת בני ישראל" שסובלים
יסורים גדולים, "ואזכור את בריתי" - ברית המלח, שטוב
במידה ולא יותר מדי, לכן
אוציא את בני ישראל
ממצרים ויפסקו
היסורים.

(מאור ושמע בשם רבי
מנדלי מרימנוב)

**"הן בני ישראל
לא שמעו אלי
ואיך ישמעני
פרעה ואני ערל
שפתים" (ו, יב)**

חז"ל דרשו (ב"מ פ"ה
ע"א) דרשו מן הכתוב
'אם תוציא יקר מזולל
כפי תהיה' כי צדיק
גוזר והקב"ה מקיים.

אבל נראה שזה דוקא
מדה כנגד מדה

לישראל עם קדוש, שהם סרים למשמעתם של חכמי
התורה, ומבטלים דעתם נגד דעת תורה הקדושה, וככל
היוצא מפיהם יעשו, לכן יש גם כח לצדיקים לבטל
מישראל כל גזירות קשות ורעות, ושומעים לאמרי פיהם
גם בשמים.

אבל אם ח"ו בני ישראל אינם מאזינים לציווי הצדיקים, גם
בשמים אין שומעין להם, ואין להם הכח של 'כפי תהיה'.

זה שאמר משרע"ה: "הן בני ישראל לא שמעו אלי" ואם בני
ישראל אינם סרים למשמעתי "ואיך ישמעני פרעה" שאיך

אוכל לבטל הגזירות מעליהם
"ואני ערל שפתים" שאז אין לי
הכח של 'כפי תהיה' לפעול
במאמר פי על דרך צדיק גוזר
והקב"ה מקיים. והבן.
(שפע חיים)

"קול יודי הנה זה בא"

הַרְמַבְּ"ן בְּסוּף פְּרוּשׁוֹ לְחֻמְשׁ שְׁמוֹת מִכְנֵהוּ בְּשֵׁם 'סֵפֶר הַגְּאֻלָּה'.
נִנְסָה לְהַאֲרִיךְ אֶת תְּהִלַּת הַגְּאֻלָּה בְּעֵינֵי בְּשָׂרִיּוֹת עַל מִנַּת לְהַמְחִיֵּשׁ
אֶת הַפְּסוּק "וּמִלֵּאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה'" (יְשַׁעְיָהוּ יא, ט).

מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שִׁיתְּגַלֶּה בְּמַהֲרָה, מְקַבֵּל הוֹרָאָה מִשְׁמַיִם לְעֵלּוֹת
לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְהַתְּגַלּוֹת לְעַם הַקְּדוֹשׁ וּלְגַאֵל אוֹתוֹ וְאֵלֶּה שְׁלֵמָה.
מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ רְכוּב עַל חֲמוּרוֹ מִשְׁכָּבֵר הַיָּמִים, עוֹשֶׂה אֶת דְּרָכּוֹ
לְ"הַר עֶשׂוֹ".

אָכֵן כֵּן, זֶהוּ הַיַּעַד שֶׁל הַמְּשִׁיחַ "וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת
הַר עֶשׂוֹ" וְרַק אַז "וְהִיְתָה לָהּ" הַמְּלוּכָה וְהִיְתָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל
הָאָרֶץ".

ע"פ דְּרַךְ הַחֲסִידוֹת, הַכּוֹנֵה הַיָּא, שְׁמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ יָבֹוא וְיִגְלֶה אֶת
הָאוֹר הַגָּנוּז שְׁטֵמוֹן בְּתוֹךְ כָּל מְצִיאוֹת הַרְעָה, הַתְּאֻוֹת, וְהַצָּרוֹת, וְכֵן
יִתְגַּלֶּה אוֹר הָאֵלּוּקוֹת בְּעוֹלָם, וְכַתּוּבָה מִכֵּן יָבֹואוּ כָּל בְּנֵי תִבְלָה
לְהַשְׁתַּחֲוֹת לָהּ'.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - וארא

שהחרטומים עשו כן רק באחיות עיניים ולא שינו מאומה. זהו שמזהיר משה את פרעה בשם הקדוש ברוך הוא: אל תחשוב שאני אכה ביאור והמים יהיו אדומים כמראה הדם, כפי שעושים חרטומיך. אלא כאשר אכה במים הם ייהפכו לדם ממש, והראיה לכך: "והדגה אשר ביאור תמות", שכן בניגוד למים שצבעם גרידא הפך לאדום - אין לדגים אפשרות כלל לחיות בתוך דם.

מעתה, מיתת הדגים ביאור אינה רק פועל יוצא של המכה, אלא היא גופא ההוכחה ל"בזאת תדע כי אני ה'", שהמים נהפכו לדם ממש, מה שאי אפשר לשום אדם לעשות.

(במחשבה תחילה)

"ויפן פרעה ויבוא אל ביתו ולא שת לבו גם לזאת" (ז, כג)

בספר שפתי צדיק מבואר: פרעה הוזהר על ידי משה רבינו, הוא ראה את האותות של המטה וכעת המכה הראשונה בסדרה שהובטחה לו - הופיעה, היאור הפך לדם, "ויפן פרעה" הוא מתבונן בכל מה שמתרחש מסביב ומחליט להתעלם, "ויבוא אל ביתו ולא

הכל תלוי בעם ישראל, כל קיומם של אמות העולם הם בגלל שבני ישראל נבנעו ולא נשלת לרע של עצמם ונשלתים בידי הוצר הרע, ובזה נותנים כח לסטרא אחרא לשלט בעולם, וכתוצאה מכך, אמות העולם מקבלות את כוחם.

אבל אם נקבל את הפחם לגלות את הקב"ה בתוך הרע שלנו, אם לא נבנע ולא נשלת בידי יצר הרע, אמות העולם לא ינקו את כוחם מאתנו (דרך הסטרא אחרא) לא יהיה להם כח, ואז יפירו וידעו כל יושבי תבל, ויבוא כל בשר לקבל את על הבורא יתברך שמו עליהם, וכל נברא יכיר וידע ש"ה' הוא האלוקים ואין עוד מלבדו". זהו הרע עשו, לכל יהודי יש הרע עשו בלב, הר של רגשות של יצרים וטענות, והתקון של נשמתו תהיה על ידי שיאיר את אור האלוקות בתוך הר העשו הזה.

לבדנו, אנחנו לא מצליחים לעשות את כל העבודה - המשיח יבוא על מנת לסייע לנו.

חמורו של המשיח לא מזהה את המקום לפי חיצוניותו, אלא לפי פנימיותו. ברגע שאמתה כותב בתכנת הניווט של החמור "הר עשו", החמור יוביל את המשיח לאדם המדיק שמתנהג כמו עשו.

אלא אהרון ומשה אמרו על עצמם "ונחנו מה", מי שמבטלים את עצמם לחלוטין ואין להם שום מציאות לעצמם, עליהם אפשר לומר שהם שקולים. (החווה מלובלין)

"אשר אמר ה' להם... הם המדברים אל פרעה" (ו, כו-כז)

הדוברים אל פרעה, הנציגים והשתדלנים, צריכים להיות אלה "אשר אמר להם ה'" - מי שנשמעים לדבר ה', יהודים נאמנים ויראים, ולא מי שהם עצמם רחוקים מדרך התורה והמצוות. (חתם סופר)

"ומשה בן שמונים ואהרון בן שלוש ושמונים שנה בדברם אל פרעה" (ז, ז)

התורה מודיעה לנו את מספר שנותיהם, כי הדעה הרווחת היא שרק צעירים מסוגלים להיות מהפכנים. באה התורה ומעידה שבעת הצורך גם יהודים בני שמונים ויותר יכולים לחולל מהפכות. (מאוצרנו הישן)

"בזאת תדע כי אני ה'... והדגה אשר ביאור תמות" (ז, יז-יח)

לכאורה, אם מי היאור הופכים לדם - הלא בוודאי שלא יוכלו הדגים להתקיים ביאור וימותו, מה לו אפוא למקרא לציין נקודה זו בפירושו.

מבאר באופן נפלא ה'קרן לדוד': כל מה שעשה משה רבינו באותות ובמופתים, ניסו החרטומים לחקות אותו ולעשות בלהטיהם כמעשיו, עד שבמכת כינים הודו ואמרו 'אצבע אלוקים היא'. אלא שהיה הבדל

יסודי בין מעשיהם למעשיו, שכן משה רבינו חולל אותות ומופתים אמיתיים ושינה את מהות הדבר, בעוד

לעי"נ האשה החשובה מרת
מרים יוכבד ב"ר צבי
ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשון תשפ"א

שת לבו גם לזאת", אפילו לא הרהור תשובה אחד. לכאורה, אם היה מהרהר בתשובה, מה יועיל ההרהור טרם ששינה את מעשיו?

באחד הימים קרא הרה"ק מקלויזנבורג לאחד ממקורביו בבקשה שיקרא לגביר פלוני. אותו גביר היה מבית שומר תורה ומצוות, אלא שלאחר הנוראה שבמלחמות, סר מן הדרך ושינה את טעמו לחלוטין. מכיון שהצליח מאוד בעסקיו ולבו היה נדיב ורחב, היה תורם גדול למטרות חסד, בהן גם החזקת תורה וצדקה ללומדיה, אולם מצוות לא קיים כלל ועיקר.

כעת, משנקרא הגביר לחדרו של הרבי מקלויזנבורג, הבין מיד שהרבי מעוניין בסיוע כספי ולכן הצטייד בהתאם: הוא ניגש לכספת ושלף

ליקוטים וסיפורים נפלאים - וארא

הפחות להרהור תשובה אחד עלי אדמות" ...
עתה ניתנה ראש ונשובה לדבריו של ה'שפתי צדיק':
"נרמז בתורה הקדושה שכל עבודת האדם להכניע
הסטרא אחרא, על כן מה שמהרהר טוב - גם כן יש לו שכר
וקרבות".

פרעה בגודל רשתתו, סירב גם להרהור תשובה אחד. קטן.
דווקא משום שהוא ידע
מה כוחו! ...

(במהשבה תחילה)

"ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים" (ח, ב)

צפרדע אחת היתה
והיו המצריים מכים
אותה, והיא מתזת
נחילין נחילין (רש"י)
מעשה זה של המצרים
הוא תמוה לכל שומע,
אחרי שראו שככל
שהם חוזרים ומכים
את הצפרדע, יוצאים
עוד ועוד צפרדעים,
מדוע המשיכו ולא
הפסיקו להכות אף
שראו שמעשיהם אלו
מביאים עליהם חורבן
גדול?

קושיא זו מביא
הסטייפלר זצ"ל
בספרו ברכת פרץ,
ותירץ שבאמת השכל
האנושי אומר שצריך
להפסיק להכות
כאשר כל הכאה רק
עושה ההיפך מרצונם

וכוונתם, אלא שאצל המצרים זה עבד אחרת, שכיון שראו
שהצפרדע מוסיפה להתיז נחילים עוד ועוד והם לא
מצליחים להורגה, גבר כעסם עליה וכל רצונם מעתה היה
רק להתנקם ממנה ולהכותה ככל האפשר, ואף שראו
שממשיכה להתיז נחילי

צפרדעים, זה כבר לא
מנע מהם לעצור, כי
בערה בהם חמת
הנקמה והכעס, וככל
שהוסיפו להתיז הוסיפו

חמישים אלף דולר ארוזים היטב בשטרות מגוהצים, הניח
בכיס מקטורנו הפנימי ופסע מעדנות אל הקודש פנימה.
משנכנס, כיבדו הרבי לשבת והחל לשאול לשלומו. הגביר
ענה ששלומו טוב מאוד. שאלו הרבי, "מה מעשיך ביום
יום?" והגביר השיב שהוא דואג לעסקיו, נהנה מהעולם
הזה בכל מיני צורות ובאופן כללי טוב לו מאוד.

"לא שאלתי על הגשמיות
שלך", הבהיר לו הרבי
מקלויזנבורג, "אני
שואל: מה עם
הרוחניות שלך?"
אה, חלף הרהור מהיר
במוחו של הגביר,
כנראה שהרבי לא
מעוניין לבקש ממני
ישירות את הכסף, לכן
הוא מגלגל את השיחה
לשם. "בחלק הרוחני
אני משתדל לתת
הרבה צדקה", ערך
הגביר 'קיצור דרך'
משמעותי, "אפילו
למוסדות של הרבי
הבאתי סכום נכבד",
והוא שלף את הכסף
תוך כדי דיבור והניח
על השולחן.

להפתעת הנוכחים
התרומם הרבי
ממקומו ובניגוד גמור
לאישיותו הרכה החל
לשאוג על הגביר:
"ומה סבור הנך,
שעולם הבא תקנה
בכמה דולרים בזויים
וסרוחים? וכי אינני
יודע את כל תועבותיך

ומעשיך המגונים? אין לי חפץ בכסףך!"
הגביר החוויר כסיד ומקורבו של הרבי שהביא אותו
פנימה, סייע לו לדדות בכיוון ההפוך החוצה. לאחר מכן
שב המקורב אל הרבי וביקש לדעת מה אירע כאן.

הרבי השיבו במילים
ספורות: "הוא היה בטוח
שעולמו מובטח לו בגן
עדן, רציתי לזעזע אותו
כדי לגרום לו לכל

את היהודי (המתנהג בסתר כמו עשן...) הראשון שיפגש, יפתח
וישאֵלְהוּ, "האֵתָה הוּא עֵשׂוּ, הַאֵם לְפָחוֹת אֵתָה מִתְנַהֵג כְּמוֹ עֵשׂוּ?"
היהודי בהלם מהחמר ורוֹכְבוֹ שִׁמְעוֹ לְשֵׁאלוֹ שְׂאֵלָה חֲצוּפָה שְׂכֹזוֹ,
יַעֲנֶה בְּעוֹז דְּקִדְשָׁה "חֲלִילָה", אֲנִי לֹא עֵשׂוּ! הֲרֵי עֲכָשׁוּ אֲנִי
בְּדַרְכֵי לְפֹלֵל הַחֲשׂוֹב בְּיוֹתֵר בְּעִיר, לְאַחַר שֶׁהִשְׁכַּמְתִּי קוּם טָרַם
קְרוֹת הַגָּבֵר, וְקָדַם עֲלוֹת הַשַּׁחַר, לְאַחַר שֶׁטְבַּלְתִּי ש"י טְבִילוֹת
בְּמַיִם קְדוּשִׁים, וְתַפְלָה מִהָאֲרָכוֹת הַקְּיָמוֹת, הַאֵינְךָ מִתְבַּיֵּשׁ לְשֵׁאל
הַאֵם אֲנִי עֵשׂוּ?
הַחֲמֹר מֵעֵיִן בְּמַפָּה מִחֻדָּשׁ, וּמִנְסָה אֵת מְזֹלוֹ בְּכוּוֹן אַחַר, הַמְּשִׁיחַ
רוֹאֶה יְהוּדִי נוֹסֵף שֶׁהַחֲמֹר מְכוּן פָּנָיו אֵלָיו. בְּמַקְרָה הַזֶּה, מִיִּדְעֵנוּ
לְבוֹשׁ קֶצֶת גַּם כְּחֻקֹּת הַגּוֹיִים, וְהַמְּשִׁיחַ שׂוֹאֵל אוֹתוֹ, הַאֵתָה זֶה בְּנִי
עֵשׂוּ, הַאֵם לְפָחוֹת הַנֶּהֱנֵה נוֹהֵג וְלוֹ בְּמַקְצֵת כְּמַעֲשֵׂי עֵשׂוּ?
היהודי פותח זוג עיניים רושפות אש ואומר לו בשפה הרהוטה על
לְשׁוֹנוֹ, "תְּקַשִּׁיב טוֹב, אֵתָה לֹא הָרֵאשׁוֹן שֶׁאֹמֵר לִי אֵת זֶה וְגַם לֹא
תְהִיָּה הָאֲחֵרוֹן, זֶה מָה שֶׁאֲנִי, כִּכָּה טוֹב לִי, וְכִכָּה אֲנִי רוֹצֵה
לְהֵרֵאוֹת, לֹא מַעֲנִין לְהַשְׁתַּנּוֹת, אֵינִי לִי צָרָךְ לְקַבֵּל חֲזוּקִים מִמֶּךָ
וְלֹא טִיפִים לְהַתְעַלּוֹת, זֶה מָה שֶׁאֲנִי וְטוֹב לִי כִּךָ, מִזְּמַן לְחַפֵּשׂ
וּלְהִדְבֵּק בְּמִישֵׁהוּ אַחַר.
הַמְּשִׁיחַ שִׁמַּח קֶצֶת שִׁמְצָא דוֹבֵר אֶמֶת, מִישֵׁהוּ שֶׁקֶצֶת מוֹדָה בְּעֵשׂוֹ
שָׁבוּ, אֲבָל הַיְהוּדִי לֹא מוֹכֵן לְשִׁמְעַע וְלֹא רוֹצֵה לְהַשְׁתַּנּוֹת.
מְשִׁיחַ ה' מְמַשֵּׁיךְ וּמְחַפֵּשׂ, מִמְּקוֹם לְמְקוֹם, וּמֵאֶחָד לְאֶחָד, לֹא
מִפְסָפֵס אֶף אֶדָם אֲשֶׁר שָׁק שְׂרָצִים עַל גְּבִיּוֹ, אֲבָל כָּלֵם דוֹחִים אוֹתוֹ
בְּכָל מִינֵי סְבוּת, הָאֶחָד לֹא מוֹדָה שֶׁעֵשׂוֹ מִתְחַבֵּא בְּתוֹכּוֹ, וְהָאֶחָד
לֹא רוֹצֵה לְהַשְׁתַּנּוֹת, הָאֶחָד מֵאֲמִין שֶׁאֵין לוֹ סְכוּי לְהַשְׁתַּנּוֹת,
וְחִבְרוּ בְּכָלֵל לֹא מִבִּין מִי, מָה, אֵיךְ, כְּמָה וְלָמָּה.
וְכִךָ הַמְּשִׁיחַ מוֹצֵא אֵת עֲצָמוֹ בּוֹדֵד, אֶף אֶחָד לֹא צָרִיךְ אֵת עֲנֻרְתּוֹ...

לעי"נ האשה החשובה מרת
צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר
שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - וארא

לשון הרע, הרי שכל מהותו של אותו מקטרג היא להוסיף ולקטרג.

והנה אמרו חז"ל שעונש השרפים בא לישראל על עוון לשון הרע, שדיבר העם באלוקים ובמשה, ואם כן, מובן מדוע לא הועילה תפילתו של משה להסירם לגמרי. הן לא בנקל ניתן להסיר את המקטרג שנוצר מעוון לשון הרע. (חפץ חיים)

"ויצעק משה אל ה' על דבר הצפרדעים"

(ח, ח)

רבי אברהם ברוידא, אב"ד פראג ואבי משפחת ברוידא, הזדמן פעם לפונדק דרכים לפוש מטורח הדרך. בהגיע עת תפילת ערבית פרש רבי אברהם לקרן זוית והחל בתפילתו, אלא שבסמוך אליו הייתה חבורה של משכילים צעירים שליהגו ובילו את זמנם בשחוק פרוע והבלים. הגביר רבי אברהם את קולו והחל להתפלל בקולי קולות.

לאחר התפילה ניגש אליו אחד המשכילים ובפיו שאלה מקניטה: הן רחמנא ליבא בעי, שאל הצעיר, ומדוע זה מר התפלל וצעק

בקולי קולות.

נענה רבי אברהם שלמד כן ממשה רבינו. שכן במכת צפרדע נאמר "ויצעק משה אל ה'", יוצא דופן משאר תפילותיו של משה רבינו.

ומדוע באמת צעק משה דווקא במכת צפרדע? שכן הצפרדעים קרקרו ועשו רעש איום במצרים כולה, ולהלכה נפסק שהמתפלל צריך שישמיע לאוזנו, לכך נאלץ משה לצעוק בתפילה זו. "אף אני הוכרחתי להגביה את קולי", סיים רבי אברהם לחצופים, "מפני קרקורן של צפרדעים..."

(במהשבה תחילה)

לכעוס וחמתם בערה בם, וכך בכל הכאה גברה בערת חמתם עליה והם הוסיפו להכותה ולהתנקם בה, והיא הוסיפה להתיו נחילין נחילין עד כי "ותכס את ארץ מצרים".

מוסר השכל גדול וחשוב לחיים אנו למדים מכך, כותב הברכת פרץ, שהאדם בשעת כעסו אם ישמע חרפתו וישתוק ולא ישיב ישתק וירגע הדבר לאט לאט, ותעלם חמתו וכעסו, אבל כשמשיב לשכנגדו הרי חברו מוסיף להשיב לעומתו כהנה וכהנה,

כל כמה שיוסיף להתנקם חבירו יוסיף להקניטו, והאש תגדל ותבער בין שניהם עד שתשרוף כל חלקה טובה.

א"כ הדעת נותנת שטוב לאדם לשתוק בשעת מריבה, אבל מדת הכעס אומרת איך אנכי אשתוק? מדוע שאעבור על פגיעה בכבודי? ומתחיל להשיב וחבירו כנגדו וכן חוזר חלילה.

מכאן נלמד כמה גרועה ומזקת מדת הכעס, ועד כמה מעולה וגדולה מידת ההתגברות והשתיקה בעת כעס.

(לקראת שבת)

"וסרו הצפרדעים ממך ומבתריך" (ח, ז)

מדוע כאן, כשהעיתר משה לה' שיסורו הצפרדעים, הועילה תפלתו, ואילו במעשה הנחשים השרפים בפרשת חוקת, כשהתפלל שם משה לה' שיסיר מישראל את הנחשים, לא הועילה תפלתו, רק הקדוש ברוך הוא גילה לו כיצד יוכל לרפא את הנשוכים - על ידי שישים שרף על נס, ויסתכלו בו הנשוכים.

ההסבר הוא, שלכל דבר יש תרופה חוץ מלשון הרע. מדיבור לשון הרע נוצר מקטרג שקשה מאד להסירו ולהפסיק את קיטרוגו, מאחר ונוצר מקטרוגו

המצב קצת בעייתי, המשיח צריך רק עשו אחד שיבוא ויאמר לו אני עשו, המשיח יעשה לו טפול שרש והאור הזה נאיר על כל משפחתו ועל העיר שלו ועל כל עם ישראל ויוביל ל'הנה' ה' למלך על כל הארץ'.
כל עוד שעשו לא נמצא, אין ביאת המשיח, ואין תחית המתים.
"בשעה שמלך המשיח בא הנה עומד על גג ביהמ"ק ומשמיע לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאלתכם ואם אין אתם מאמינים ראו באורי שזורח" (ילקוט שמעוני ישעיהו רמז תצט)
מי הוא עניו, שמוכן לבוא ולהודות שהוא צריך תקון, מי מוכן לבוא ולהודות שיש לו יצרים וקשיים איומים, מי הוא האדם שלא התנאש מעצמו ומאמין שעדין יש בו יכלת להשתנות, והוא רודף אחרי רופא לשבורי לב שיבוא ויעזר לו, מי הוא האיש, שלמרות כל הנפילות והקשיים הוא ממשיך להאמין שהקב"ה רוצה ממנו משהו, מי ממשיך בקשר עם הבורא למרות הכל, מי מאמין שאין מה להתביש בעשו שלו, ואדרבה "אין אדם עומד על דבר הלכה אלא אם כן נכשל בה" (גטין מג, א).
מי הוא האיש החזק הזה? גש הלום ותגיד 'אני עשו' - וימות המשיח מתחילים...
הכל תלוי בצדיק אחד... באיש אמת יחיד ומיוחד.
מיהו איש האמת?

(א נקודה'ע - ספינקא)